

БЕЗЪ КЪСМЕТЪ

— Татко бе, купи ми нови панталони, нали преминахъ съ шестима! — помолихъ се азъ въ края на учебната година.

— Ще ти купя, синко, какъ да ти не купя, — клатъше глава татко. — Само почакай мъничко да ожънемъ житото, да го овършеемъ, па тогава! Не само панталонки, и ново каскетче ща ти купя.

— Не ща каскетче, шапка искамъ!

— Добре-е, шапка да бжде!

— Ама като на Ценко, съ лачена каишка.

— Такава. Но... нали знаешъ! — върти ми съ пръстъ той.

— Да те слушамъ!

— Ха така! Качвай се сега въ колата да карашъ кравитъ!

Цъло лѣто тичахъ съ мама и тате по полето. Когато тѣ жънѣха, азъ събирахъ ржойкитѣ подиръ тѣхъ, налагахъ ги на голѣми купчини, а следъ това татко ги вързваше на сно-

пи. А изправѣше ли се слънцето на пладне, грабвахъ бѣкела и изтичвахъ изъ долищата за студена вода. Така помагахъ, докато прибрахме житото въ хамбара. Краката ми бѣха изранени отъ стрънѣта и кжпинитѣ, а ржцетѣ ми бѣха изподраскани отъ паламидата и бодлянката.

— Хайде сега да идемъ на пазара, — дръпнахъ една суринъ татка за ржава.

— Има време, почакай! — успокои ме татко. — Нека да поскъпне житото.

Сърдцето ми се сви отъ болка. Но не заплакахъ. Защото вѣрвахъ, че всичко ще се нареди. Но когато барабанътъ удари за записване, мжката ми пакъ избухна.

— Панталони искамъ, чувате ли! — приплакахъ азъ. — Цъло лѣто ме лѣгахте, какъ ще ида утре на училище съ тѣзи, скжсанитѣ! Панталони и шапка искамъ, да го знаете!